

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

ZAOCZNY

Dnia 18 kwietnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny Sekcja do spraw rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Stolarska

Protokolant: sekr. sąd. Tomasz Łukowicz

po rozpoznaniu w dniu 18 kwietnia 2019 r. w Gdyni na rozprawie

sprawy z powództwa **B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G.**

przeciwko **M. B.**

o zapłatę

I oddała powództwo;

II obciąża powoda kosztami postępowania uznając je za uiszczone.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować i zakreślić w rep. C
2. odpis doręczyć:
 - pełnomocnikowi powoda
 - pozwanemu z pouczeniem o sprzeciwie
3. przedłożyć z wpływem lub za 30 dni

UZASADNIENIE

B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. wniósł w dniu 13 lipca 2018 r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym pozew przeciwko M. B. o zapłatę kwoty 1 620,00 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, wskazując, że ma podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 23 września 2016 r. nabył od (...) spółki z siedzibą w Anglii wierzytelność przysługującą uprzednio pierwotnemu wierzycielowi – (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. – od pozwanego, z tytułu umowy pożyczki o numerze (...) łączącej strony pierwotnego stosunku prawnego. W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwany nie wywiązał się z zobowiązania wynikającego z umowy pożyczki, w następstwie czego pierwotny wierzyciel wypowiedział ww. umowę. Na roszczenie objęte żądaniem pozwu składają się: kwota 1 004,56 zł tytułem kapitału oraz kwota 615,44 zł tytułem odsetek, w tym kwota 361,91 zł tytułem odsetek naliczanych przez poprzedniego wierzyciela.

(pозew wraz z załącznikami – k. 3 – 5v)

Postanowieniem z dnia 12 września 2018 r., sygn. akt: VI Nc-e 1341795/18 Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie, VI Wydział Cywilny stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

(postanowienie z dnia 12 września 2018 r. – k. 6)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. B. oraz (...) S.A. z siedzibą w W. zawarli w dniu 18 grudnia 2013 r. umowę pożyczki o numerze (...) na okres 60 tygodni. Pozwany nie wykonał zobowiązania wynikającego z przedmiotowej umowy, wobec czego pożyczkodawca wypowiedział ww. umowę. Na podstawie umowy ramowej z dnia 18 lipca 2003 r. (...) z siedzibą w Anglii nabył od pierwotnego wierzyciela należność przysługującą od pozwanego a wynikającą z ww. umowy pożyczki. W dniu 23 września 2016 r. B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności nabył od (...) wierzytelność przysługującą pierwotnemu wierzycielowi od pozwanego, informując pozwanego o cesji wierzytelności pismem z dnia 28 października 2016 r. i wzywając do zapłaty.

(niesporne, a nadto umowa pożyczki z dnia 18 grudnia 2013 r. - k. 29 – 30; wyciąg z umowy cesji wierzytelności z dnia 23 września 2016 r. wraz z oświadczeniem (...) S.A. o zbyciu wierzytelności na rzecz (...) wraz z wyciągiem z załącznika umowy cesji - k. 23 – 26; zawiadomienie o przelewie wierzytelności - k. 20 – 21)

W dniu 13 lutego 2017 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 1 435,41 zł. Wierzytelność przysługująca od M. B. nabyta przez powoda od (...) stała się wymagalna w dniu 12 lutego 2015 r., a na dzień 12 lipca 2018 r. wynosiła 1 620,00 zł, w tym: kwota 1 004,56 zł tytułem kapitału oraz kwota 615,44 zł tytułem odsetek.

(niesporne, a nadto wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu na dzień 13 lipca 2018 r. - k. 27; wezwanie do zapłaty z dnia 13 lutego 2017 r. - k. 22)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dowodów z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową w toku postępowania, których prawdziwość nie budziła wątpliwości Sądu co do swej wiarygodności, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary. Pozostałe dokumenty zgromadzone w aktach nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnoszą do sprawy żadnych nowych istotnych okoliczności.

Wobec faktu, iż pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, nie złożył odpowiedzi na pozew, ani w inny sposób nie zajął stanowiska w sprawie, zaszyły warunki do wydania wyroku zaocznego – zgodnie z art. 339 § 1 k.p.c. Według treści § 2 wskazanego przepisu sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości. W niniejszej sprawie nie budziły one wątpliwości Sądu.

W niniejszej sprawie powód domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 1 620,00 zł z odsetkami i kosztami procesu, powołując się na umowę pożyczki nr (...) z dnia 18 grudnia 2013 r. zawartą na okres 60 tygodni między pozwanym a pierwotnym wierzycielem oraz wskazując, że wierzytelność wynikającą z ww. umowy nabył na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności zawartej w dniu 23 września 2016 r. Podstawę prawną roszczenia powoda stanowią więc przepisy art. 720 k.c. oraz art. 509 k.c.

W ocenie Sądu powyższe żądanie powoda uległo przedawnieniu.

Zgodnie z art. 117 § 1 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu, natomiast w myśl § 2¹ tego przepisu po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi. To ostatnie unormowanie zostało wprowadzone do Kodeksu cywilnego ustawą z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych

innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz.1104) z dniem 9 lipca 2018 r. i stosuje się je do roszczeń, co do których nie podniesiono zarzutu przedawnienia przed tą datą (art. 5 ust. 4 ustawy nowelizującej), a tym samym na jego podstawie przedawnienie jest uwzględniane przez Sąd z urzędu.

Zgodnie z dyspozycją art. 118 k.c. (w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ww. ustawy nowelizującej – zgodnie z treścią art. 5 ust. 1 tej ustawy) jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata.

Wobec powyższego Sąd uznał, że do roszczenia powoda z tytułu umowy pożyczki, jako do roszczenia związanego z prowadzeniem przez powoda działalności gospodarczej, ma zastosowanie trzyletni termin przedawnienia, o którym mowa w art. 118 k.c.

Wskazać następnie należy, że zgodnie z art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jak wynika treści umowy pożyczki łączącej pierwotnego wierzyciela z pozwanym zawartej na okres 60 tygodni w dniu 18 grudnia 2013 r. należność wynikająca z tej umowy pożyczki, stanowiącej podstawę żądania pozwu, mogła być dochodzona od pozwanego w dniu 12 lutego 2015 r., to jest w dniu wymagalności. Wobec zawarcia umowy pożyczki w dniu 18 grudnia 2013 r. na okres 60 tygodni stwierdzić należało, że w dniu 12 lutego 2015 r. cała należność przysługująca wobec pozwanego była już wymagalna, gdyż pożyczkobiorca był zobowiązany do uiszczenia należności do tego dnia. Przedawnienie roszczenia wynikającego z ww. umowy pożyczki nastąpiło więc z upływem trzech lat, tj. w dniu 12 lutego 2018 r. Jak wynika natomiast z akt sprawy powód wytoczył powództwo w dniu 13 lipca 2018 r. - po upływie biegu trzyletniego okresu przedawnienia. Przy czym w dniu wejścia w życie ustawy nowelizującej powołanej wyżej, tj. w dniu 9 lipca 2018 r., należność była już przedawniona.

W tym stanie rzeczy uznać należało, że roszczenie powoda zarówno co do należności głównej wynikającej z zawartej umowy pożyczki, jak i co do odsetek, uległo przedawnieniu. Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego, jak i poglądami doktryny, roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego (m.in. Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2005 r. w sprawie III CZP 42/04, opubl. Lex nr 141130).

Podsumowując powyższe Sąd w pkt. I wyroku, na podstawie art. 117 § 1 i 2¹ k.c. oraz art. 118 k.c., oddalił powództwo.

O kosztach procesu w pkt. II wyroku Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu i na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108. k.p.c. obciążył tymi kosztami powoda jako stronę przegrywającą postępowanie, uznając je za uiszczone w całości.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w kontrolce „uzas”,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnom. powoda,
3. akta z wpływem lub za 30 dni.

Dnia 17 maja 2019 r., G.